

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/41/2024
Identifikačné číslo spisu:	1118010298
Dátum vydania rozhodnutia:	23.09.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1118010298.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Dušana Krč-Šeberu, a JUDr. Dušana Szabóa v trestnej veci obvineného J. J., pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 23. septembra 2025, o dovolaní obvineného J. J. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 26. septembra 2023, sp. zn. 3To/65/2023, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného J. J. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej tiež „okresný súd" alebo „súd prvého stupňa") z 26. augusta 2019, sp. zn. 3T/25/2018 bol obvinený J. J. (ďalej tiež „obvinený" alebo „dovolateľ") uznaný vinným v bode I. rozsudku z pokračovacieho prečinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s pokračovacím prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona, v bode II. rozsudku zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

I.

od približne 19.00 hod. dňa 14.07.2017 do presne nezisteného času dňa asi 21.07.2017, poškodenej F. P., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom J. XXX/XX, L., bez oprávnenia bránil užívať osobnú slobodu a vyhrážal sa jej smrťou a ťažkou ujmom na zdraví takým spôsobom, že to u poškodenej vzbudilo dôvodnú obavu, a to tak, že

- najprv v priestoroch garáží O., a.s. na B. ulici č. XX v L. I, kde v tom čase bola poškodená zamestnaná, potom čo tam prišiel dňa 14.07.2017 okolo 19.00 hod., sa spolu s poškodenou zamkol v kabínke pre zamestnancov, kde poškodenú zatlačil na WC a nechcel ju odtiaľ pustiť a vyhrážal sa jej, že ju podreže a že už odtiaľ poškodená neodíde a že on už nemá čo stratiť, pričom mal pri sebe aj skladací nôž, odkiaľ ho potom odviedol kolega poškodenej,

- následne neskôr, keď išla poškodená z práce domov ju páchatel presvedčil, aby išla s ním domov a po tom, čo sa zastavili u poškodenej doma, išla s páchatelom na trolejbus na J. ulici v L. II, pričom ju

počas tejto cesty odtiahol za dom na presne nezistenom mieste pri H. X., kde ju držal pod krkom jednou rukou a druhou ju bil do tváre päťami a pritom sa jej pýtal či sa jebala a vždy, keď povedala, že nie, tak ju uderil päťou do tváre, následkom čoho jej začala z úst tiecť krv a neustále jej nadával a prestal až keď ich vyrušila neznáma osoba, načo poškodenú začal ťahať za ruku a odviezol ju trolejbusom na R. ulicu č. XX v L. II do domu známeho ako J., kde má J. J. trvalý pobyt, kde vo vchode poškodenú fackal, hovoril jej, že za to zaplatí, že ho chce dostať do basy a dotlačiť ho, aby niekoho zabil a že ju znetvorí tak, že ju nikto nebude chcieť, až kým neprišli do J. bytu, kde v prítomnosti ďalších osôb povedal poškodenej, že ju podreže, načo im povedal nech poškodenú nepúšťajú z bytu, do ktorého sa následne vracal, a ráno okolo 10.00 hod. dňa 15.07.2017, keď J. poškodenú zobral von sa mu táto vytrhla a ušla na trolejbus až domov,

II.

dňa 15.07.2017 okolo 14.00 hod. sa poškodená F. P., nar. XX.XX.XXXX, po dohode s obžalovaným J. J. s ním stretla a išli spolu do domu v R. D., na J. ul. č. XX, kde sa obžalovaný zdržiaval u svojich rodičov a odkiaľ mala ísť poškodená na druhý deň do práce, avšak opäť ju obžalovaný nepustil a chcel aby bola pri ňom, načo tam poškodená prespala a keď sa zobudila asi o 04.00 hod. dňa 17.07.2017 a chcela ísť do práce, obžalovaný po tom, čo ho zobudil jeho otec, pribehol k poškodenej a s otázkou, či jej nejebe jej zabránil v odchode a prikázal jej ísť naspäť na poschodie domu a keď vošli do kúpeľne, začal ju biť päťami do tváre aj po tele, a nohou ju kopol do hlavy, do tváre do hornej čeľuste kde jej vylomil zvyšky dvoch zubov, a to zubov č. 13 a 14, a na treťom jej odbil plombu, čím jej spôsobil ranu na vnútornej časti líca a podliatiny pod očami a opuchy po tvári, ktoré si vyžiadali dobu liečenia do 7 dní bez trvalých následkov, avšak takéto konanie obžalovaného vzhľadom na spôsob a rozsah konania, ako aj na miesto na tele poškodenej, na ktoré útočil, bolo spôsobilé a aj smerovalo k poškodeniu zdravia, ktoré by si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie a liečenie so sťažiením obvyklého spôsobu života poškodenej nie iba na krátky čas, pričom dňa 18.07.2017 išiel obžalovaný J. s poškodenou na stomatologické ošetrovanie a opäť sa vrátili do domu v R. D., kde zo strachu ostala až do piatku 21.07.2017, kedy ju obžalovaný J. pustil do práce a od toho času, aj keď sa ju obžalovaný ešte snažil vyhľadať, sa už nestretli.

Za to okresný súd uložil obvinenému podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona, § 42 ods. 1, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Zároveň podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Bratislava III zo 6. augusta 2018, sp. zn. 46T/94/2018, právoplatnom 8. februára 2019, ktorým bol obvinený uznaný vinným z prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok a 6 (šesť) mesiacov so zaradením pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia, ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Proti vyššie uvedenému rozsudku okresného súdu podali obvinený, otec obvineného Ing. Z. J. a prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I odvolania. Na podklade odvolania prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I, Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom z 13. februára 2020, sp. zn. 4To/133/2019 podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o vine v bode II. a vo výroku o treste v celom rozsahu a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že uznal obvineného v bode II. vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, na skutkovom základe uvedenom v predmetnom rozhodnutí.

Za čo mu so zreteľom aj na vyslovenú vinu v bode I. napadnutého rozsudku pre pokračovací prečin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Trestného zákona a pokračovací prečin

nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona uložil podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1, § 38 ods. 5 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov a 8 (osem) mesiacov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Zároveň podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 46T/94/2018, právoplatnom 8. februára 2019, ktorým bol obvinený uznaný vinným z prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok a 6 (šesť) mesiacov so zaradením pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Krajský súd zároveň podľa § 319 Trestného zákona odvolania obvineného J. J., a otca obvineného Ing. Z. J. zamietol.

Proti vyššie označenému rozsudku krajského súdu podal obvinený dovolanie, na podklade ktorého Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo 7. marca 2023, sp. zn. 4Tdo/29/2022 z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, vyslovil porušenie zákona v ustanoveniach § 155 ods. 1 Trestného zákona, § 15 Trestného zákona v neprospech obvineného J. J.. Zároveň zrušil napadnutý rozsudok, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzovali, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a krajskému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Krajský súd rozhodujúc o odvolaní prokurátora, obvineného a jeho otca Ing. Z. J. potom, čo mu bola trestná vec po zrušení Najvyšším súdom Slovenskej republiky vrátená, uznesením z 26. septembra 2023, sp. zn. 3To/65/2023, podľa § 319 Trestného poriadku odvolania prokurátora, obvineného a jeho otca Ing. Z. J. zamietol.

Proti naposledy označenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený, prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Anny Ziatkovej, so sídlom v Bratislave, Drobného 27, vo svoj prospech dovolanie z dôvodu plynúceho z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V písomných dôvodoch podaného dovolania obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku vyjadril názor, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa sú založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku II. alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia vzhľadom na to, že súdy nižšieho stupňa právne posúdili skutok II. ako trestný čin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, hoci v skutkovej vete bodu II. rozsudku okresného súdu, s ktorou sa krajský súd bez výhrad stotožnil, absentuje popis jeho údajného konania tak, aby to zodpovedalo právnej kvalifikácii trestného činu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona. V tejto súvislosti dovolateľ namietal, že aby bolo možné konanie páchatel'a posúdiť ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, je potrebné splniť podmienku, aby tak páchatel' robil preto, že niekoho núti niečo konať, opomenúť alebo trpieť, pričom toto konanie sa musí vzťahovať na iné konanie, opomenutie alebo trpenie než je to, ktoré je už nevyhnutné a priamo späté so samotným obmedzovaním osobnej slobody (v tomto smere sa napokon vyjadril aj okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku na strane 12, odsek 2, aj keď vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutku uvedeného pod bodom I.). Obvinený ďalej poukázal na publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 19/2015, v zmysle ktorého „V prípade, že konanie páchatel'a nesmeruje k núteniu iného na konanie, opomenutie alebo strpenie niečoho, avšak svojím predstieraným vyhrázaním sa inou ťažkou ujmom môže páchatel' u iného vzbudiť dôvodnú obavu, prichádza do úvahy posúdenie takéhoto konania ako trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona." Na základe vyššie uvedeného s ohľadom na skutkovú vetu uvedenú v bode II. rozsudku okresného súdu dospel obvinený k názoru, že tento skutok mal byť správne právne kvalifikovaný ako pokračovací prečin obmedzovania

osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 14 ods. 1 Trestného zákona, alternatívne ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 14 ods. 1 Trestného zákona. V nadväznosti na to obvinený poukázal na ustanovenie § 163 ods. 3 Trestného poriadku, rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19. januára 2016, sp. zn. III. ÚS 509/2015, rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1TdoV/7/2016, sp. zn. 1TdoV/22/2010, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4To/3/2016) zaoberajúce sa potrebou dostatočného vymedzenia skutku v skutkovej vete rozhodnutia a obsahom výroku, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného a zdôraznil, že skutková veta musí obsahovať všetky znaky nielen základnej, ale aj kvalifikovanej skutkovej podstaty, úplný popis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty. Vzhľadom na to, že súd prvého stupňa, podľa názoru dovolateľa, neuviedol v skutkovej vete svojho rozsudku obligatórny znak skutkovej podstaty trestného činu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, je takéto rozhodnutie potrebné vyhodnotiť ako nezákonné. Obvinený ďalej namietal, že aj v prípade, ak by skutková veta vo výsledku obsahovala všetky zákonné znaky danej skutkovej podstaty, je táto skutková veta nepreskúmateľná v tom, akým konkrétnym konaním a za akých okolností malo dôjsť k spáchaniu trestného činu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona. V tejto súvislosti uviedol, že týmto ustanovením sa chráni slobodné rozhodovanie sa človeka, páchatel' tohto trestného činu iného neoprávnené núti, aby niečo konal, opomenul alebo trpel a to konaniami typickými pre trestné činy patriace do druhej hlavy, teda násilím, hrozbou násilia alebo inej ťažkej ujmy. Zo skutkovej vety, bodu II., rozsudku okresného súdu však, podľa názoru dovolateľa, nevyplyva, že by boli naplnené základné znaky skutkovej podstaty trestného činu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, a to je subjekt, subjektívna stránka, objekt a objektívna stránka. Z uvedených dôvodov považoval obvinený rozhodnutia súdov nižšieho stupňa založené na neprávnom právnom posúdení a z tohto dôvodu za nezákonné. Dovolateľ zároveň vyjadril názor, že skutok, ktorý bol právne posúdený ako trestný čin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, nebol žiadnym spôsobom preukázaný prostredníctvom vykonaného dokazovania, keďže z výpovedí svedkov, znaleckého dokazovania, z lekárskej správy poškodenej, ani z domovej prehliadky u odsúdeného, nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by sa mal dopustiť uvedeného trestného činu, nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by malo prísť ku konaniu, kedy by násilím, hrozbou násilia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy poškodenú nútil, aby niečo konania, opomenula alebo trpela, pričom odvolací súd žiadnym spôsobom neprihliadol na výpovede jeho osoby, jeho rodinných príslušníkov, ktorí sú vyštudovaní inžinieri bez záznamu v trestnom registri a oprel svoje rozhodnutie o výpovede špekulatívnych svedkov a poškodenej, ktorí aj za účelom priťaženia obvinenému boli ochotní vydierať rodinných príslušníkov jeho osoby za účelom zmeny svojej výpovede pred súdom. Namietal, že žiaden priamy, ale ani nepriamy dôkaz nenasvedčuje tomu, že by sa mal dopustiť trestného činu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona s tým, že skutková veta v bode II. rozsudku okresného súdu môže zakladať dôvod pre právne posúdenie jeho konania ako prečinu obmedzenia osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 14 ods. 1 Trestného zákona alternatívne ako prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 14 ods. 1 Trestného zákona. Aj tieto skutočnosti, podľa názoru obvineného, taktiež zakladajú dôvod nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutku.

S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom rozhodol tak, že:

Uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3To/65/2023 z 26. septembra 2023, ako aj v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku porušený zákon v ustanovení § 189 ods. 1 Trestného zákona v neprospech obvineného.

Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3To/65/2023 z 26. septembra 2023, ako aj rozsudok Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 3T/25/2018 z 26. augusta 2019 v celom rozsahu a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Mestskému súdu Bratislava I, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I (ďalej len „prokurátor“), ktorý uviedol, že oba sudy nižšieho stupňa sa, podľa jeho názoru, dostatočne vysporiadali so skutkovým stavom veci, ktorý bol aj správne právne posúdený, pričom poukázal na skutočnosť, že krajský súd bol pri rozhodovaní o odvolaniach, po rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, viazaný jeho vysloveným právnym názorom. Prokurátor sa nestotožnil s názorom obvineného, že skutok v bode II. rozsudku by mal byť právne kvalifikovaný ako pokračovací prečin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona alebo ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona. Záver o vine obvineného bol, podľa názoru prokurátora, súdmi nižšieho stupňa, ustálený na základe dôkladne vykonaného dokazovania, pričom v prípade dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a ani meniť, ale musí vychádzať zo skutkového stavu tak, ako bol ustálený súdmi nižšieho stupňa. Prokurátor ďalej vyjadril názor, že skutkový stav bol v dôvodoch rozhodnutí súdov nižšieho stupňa dostatočne podrobne rozanalyzovaný, a rovnako tak aj odôvodnený, pričom výpoveď poškodenej považoval za správne vyhodnotenú ako hodnovernú, keďže neexistoval žiaden relevantný dôvod na jej spochybnenie s tým, že tvrdenia poškodenej sú podporené aj výpoveďami jej matky, svedka L., na ktoré nadväzujú aj výpovede svedkov Y. a V., pričom súd prvého stupňa dostatočne podrobne vysvetlil, prečo vyhodnotil výpovede rodičov obvineného ako nevierohodné. Prokurátor ďalej dôvodil, že v skutkovej vete bodu II. rozsudku okresného súdu je opísané konanie obvineného smerujúce k ublíženiu na zdraví v zmysle právne záväzného záveru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a súčasne tak, ako uviedol vo svojom rozhodnutí súd prvého stupňa, konanie obvineného popísané v skutku pod bodom II. v sebe zahŕňa aj také násilie a hrozbu násilia, ktorým obvinený obmedzovaním osobnej slobody nútil poškodenú zostať v predmetnom byte a bránil jej ísť do práce, čím už sú naplnené znaky trestného činu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 377 Trestného poriadku] pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, keďže je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ

uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napríklad sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiaden trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho/miernejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/26/2019, 5Tdo/48/2018).

Naposledy citované ustanovenie teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb a jeho znenie za bodkočiarkou vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu druhého stupňa [primerane uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/7/2018 z 3. septembra 2018 (publikované v Zbierke pod číslom 96/2018)].

Dovolací súd teda hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, a ktorý je vymedzený v takzvanej skutkovej vete napadnutého rozsudku, zodpovedá znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu, pod ktorú bol napadnutým rozsudkom podradený.

Obvinený J. J. bol v úvode označeným rozsudkom okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu v bode II. uznaný vinným zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona spáchaného v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona.

Vychádzajúc z obsahu podaného dovolania takéto právne posúdenie skutku ustáleného v skutkovej vete rozsudku okresného súdu pod bodom II. (s ktorým sa krajský súd stotožnil) považoval obvinený za nesprávne z dôvodu, že podľa jeho názoru v dotknutej skutkovej vete absentuje popis jeho údajného konania tak, aby to zodpovedalo právnej kvalifikácii trestného činu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona namietajúc ďalej, že aby bolo možné konanie páchatel'a posúdiť ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, je potrebné splniť podmienku, aby tak páchatel' robil preto, že niekoho núti niečo konať, opomenúť alebo trpieť, pričom toto konanie sa musí vzťahovať na iné konanie, opomenutie alebo trpenie než je to, ktoré je už nevyhnutné a priamo späté so samotným obmedzovaním osobnej slobody. S ohľadom na uvedené dospel obvinený k názoru, že dotknutý skutok (uvedený pod bodom II.) mal byť správne právne kvalifikovaný ako pokračovací prečin obmedzovania

osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 14 ods. 1 Trestného zákona, alternatívne ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 14 ods. 1 Trestného zákona.

Zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona sa dopustí kto iného násilím, hrozbou násilia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy núti, aby niečo konal, opomenul alebo trpel.

Podľa § 122 ods. 7 Trestného zákona trestný čin je spáchaný násilím, ak páchatel použije na jeho spáchanie fyzické násilie proti telesnej integrite inej osoby alebo ak je spáchaný na osobe, ktorú páchatel uviedol do stavu bezbrannosti ľst'ou, alebo ak páchatel použil násilie proti veci iného.

Objektom tohto trestného činu je slobodné rozhodovanie človeka.

Objektívna stránka dotknutého trestného činu spočíva v tom, že páchatel neoprávnene núti iného, aby niečo konal, opomenul alebo trpel, pričom prostriedkom páchatela na dosiahnutie svojho cieľa je použitie násilia, hrozby násilia alebo hrozby inej ťažkej ujmy.

Násilím sa spravidla rozumie použitie fyzickej sily na prekonanie alebo zamedzenie kladeného alebo očakávaného odporu.

Hrozba násilia predstavuje jednak hrozbu bezprostredného násilia, ale aj hrozbu takým násilím, ktoré nemá byť vykonané ihneď, ale v bližšej alebo vzdialenejšej budúcnosti.

Trestný čin vydierania je dokonaný už samotným násilným konaním, použitím násilia, jeho hrozbou alebo hrozbou inej ťažkej ujmy. Pre trestnú zodpovednosť sa nevyžaduje, aby páchatel aj skutočne dosiahol to, čo sledoval (R 1/1980). Cieľ, ktorý chce páchatel dosiahnuť, však musí byť adresovaný poškodenému a poškodený ho musí vnímať, cítiť (R 10/1979-I.). Trestný čin je dokončený až donútením iného k tomu, aby niečo konal, opomenul alebo trpel, t. j. dosiahnutím cieľa sledovaného páchatelom.

Prečinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Trestného zákona sa dopustí ten, kto inému bez oprávnenia bráni užívať osobnú slobodu.

Objektom tohto trestného činu je osobná sloboda v zmysle slobody pohybu, pričom jeho objektívna stránka spočíva v tom, že páchatel bráni inému užívať slobodu pohybu, hoci iba na krátku dobu, ak je bránenie ťažko prekonateľné s tým, že bránenie v užívaní osobnej slobody je zásah do osobnej slobody, ktorým sa znemožňuje alebo obmedzuje voľný pohyb človeka a zároveň sa mu zabraňuje o svojom pohybe slobodne rozhodovať.

Vzhľadom na to, že už spáchanie trestného činu vydierania v zásade predpokladá určité krátke obmedzenie osobnej slobody poškodenej osoby, je jednočinný súbeh zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona s prečinom obmedzenia osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Trestného zákona spravidla vylúčený.

Z popisu skutku ustáleného v takzvanej skutkovej vete pod bodom II. rozsudku okresného súdu (s ktorým sa krajský súd bezo zmeny stotožnil) v podstate, zjednodušene povedané, plyní, že potom, čo poškodená, ktorá sa u rodičov dovolateľa spolu s obvineným zdržiavala od 15. júla 2017 s tým, že na druhý deň mala ísť do práce, avšak obvinený ju nepustil, pretože chcel, aby bola pri ňom, opäť chcela ísť 17. júla 2017 do práce, obvinený jej s otázkou, „či jej nejebe“ zabránil v odchode, prikázal jej ísť do kúpeľne na poschodí domu, kde ju bil päst'ami do tváre, aj po tele, nohou ju kopol do hlavy, do tváre, do hornej čeľuste, kde jej vylomil zvyšky zubov č. 13 a 14 a na treťom zube je odbil plombu, čím jej spôsobil ranu na vnútornej časti líca, podliatiny pod očami, opuchy po tvári, teda ujmu na zdraví s

dobou liečenia do 7 dní bez trvalých následkov s tým, že 18. júla 2017 išiel obvinený s poškodenou na stomatologické ošetrovanie, pričom opäť sa vrátili do domu rodičov obvineného, kde poškodená zo strachu zostala až do piatku 21. júla 2017, kedy ju obvinený pustil do práce a od toho času sa s ním napriek jeho snahe, vyhľadať ju, nestretla.

Z vyššie uvedeného popisu ustáleného skutku II. je zrejmé, že obvinený bitím poškodenej, teda násilím, nútil poškodenú, aby nešla do práce, ale ostala s ním, pričom poškodená, hoci do práce chcela ísť už 16. júla 2017, zo strachu (pretože 17. júla 2017 ju zbil, keď chcela do práce ísť) tak urobila až 21. júla 2017.

Obvinený teda násilím (bitím poškodenej do rôznych častí tela), poškodenú nútil, aby niečo konala (bola s obvineným) a opomenula (nešla do práce), čím sa obvinený nepochybne zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona dopustil.

Inak povedané zo skutku II. je zrejmé že obvinený sa dožadoval toho, aby poškodená bola pri ňom a nešla do práce a keď mu 17. júla 2017 nechcela vyhovieť (chcela odísť do práce), použil proti nej v tejto súvislosti násilie, preto musel byť minimálne uzrozumený s tým, že poškodená sa zo strachu pred fyzickým násilím bude báť pri ňom nezostať a odísť do práce, a teda, že takýmto spôsobom jej bráni v slobode rozhodovania o tom, s kým a kde chce byť a či chce ísť do práce, teda si bol vedomý toho, že použitím násilia núti poškodenú, aby niečo konala (bola s ním) a niečo opomenula (nešla do práce).

Primárne teda úmysel obvineného nesmeroval k obmedzeniu osobnej slobody poškodenej (výlučne len k tomu, aby ostala v dome), obmedzenie jej osobnej slobody bol „len“ prostriedok, „nástroj“ k vynúteniu si jej nepretržitej spoločnosti nezlučujúcej sa s jej pobytom v práci, preto konanie obvineného nebolo možné právne posúdiť „len“ ako prečin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Trestného zákona a už vôbec nie „len“ ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona vzhľadom na to, že ak je nebezpečná vyhrážka spojená s nútením iného, aby niečo konal, opomenul, alebo trpel, ako je tomu aj v prejednávanej veci, ide už o zločin vydierania, nie prečin nebezpečného vyhrážania.

V zásade v tomto smere svoje úvahy, ktoré viedli k právnomu posúdeniu konania obvineného uvedeného pod bodom II., zrozumiteľne rozviedol okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia [strana 12, 3. a 4. odsek zhora (prípadne aj posledné tri vety druhého odseku zhora)], pritom z jeho odôvodnenia je zároveň zrejmé, že obvinený nútil poškodenú zostať v dome (s ním) a neísť do práce, čo je iné konanie a opomenutie než je to, ktoré je už nevyhnutné a priamo späté so samotným obmedzovaním osobnej slobody, pritom krajský súd, ako to plynie z odôvodnenia jeho rozhodnutia (strana 11, 2. odsek zdola), považoval rozhodnutie okresného súdu za dostatočne, presvedčivo a vyčerpávajúco odôvodnené, ktorému z hľadiska vecnej správnosti a zákonnosti niet čo vytknúť a aj keď nie celkom obratne, ale aj sám (krajský súd) zopakoval (keďže s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa sa stotožnil), že použitie násilia zo strany obvineného smerovalo nielen k tomu, aby poškodená zotrvala v dome, ale aj k tomu, aby nešla do práce (strana 16, prvý odsek zhora, posledná veta).

Vzhľadom na to, že súdy nižšieho stupňa neposúdili konanie obvineného uvedené pod bodom II. aj ako prečin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Trestného zákona (v súbehu s týmto prečinom), pričom dovolanie bolo podané len v prospech obvineného, ďalšie úvahy v tomto smere s ohľadom na zásadu „zákazu zmeny k horšiemu“ už neprichádzali do úvahy.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený ďalej namietal, že nebolo preukázané - nevyplývalo z vykonaného dokazovania (svedeckých výpovedí, znaleckého dokazovania, lekárskej správy poškodenej, domovej prehliadky), že sa predmetného trestného činu dopustil, že by sa mal dopustiť násilia, hrozby násilia alebo hrozby inej ťažkej ujmy, či nútiť poškodenú niečo konať alebo opomenúť, či trpieť a namietal ešte, že súdy nižšieho stupňa neprihliadli na jeho výpoveď ani výpovede jeho rodinných príslušníkov.

K tomu je však potrebné uviesť, že ide o námiety skutkového charakteru, keďže obvinený nimi v podstate rozporuje skutkové závery súdov nižšieho stupňa a ich hodnotenie vykonaných dôkazov, ktoré sú, ako to už bolo vyššie uvedené, z dovolacieho prieskumu vyňaté s ohľadom na znenie § 371 ods. 1 písm. i), text za bodkočiarkou, Trestného poriadku v zmysle ktorého správnosť a úplnosť zisteného skutku, však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Súdy nižšieho stupňa pritom v dôvodoch svojich rozhodnutí jasne a zrozumiteľne vysvetlili o aké dôkazy opreli svoje skutkové závery týkajúce sa aj skutku II. poukazujúc pritom najmä na výpovede poškodenej F. P., jej matky svedkyne F. P. staršej, ale aj závery znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctvo, odvetvie súdne lekárstvo znalca MUDr. J. Z. a akými úvahami sa pri hodnotení vykonaných dôkazov riadili vrátane posúdenia hodnovernosti poškodenej, u ktorej nevzhliadli dôvod jej neveriť, ako aj obvineného a jeho rodičov, u ktorých naopak zistili snahu ovplyvniť poškodenú opierajúc tento záver o výpovede svedkov PhDr. H. V., H. Y., ale aj obsah telekomunikačnej prevádzky a potvrdenia ústavu na výkon väzby ohľadom návštev obvineného s tým, že najvyšší súd tieto úvahy súdov nižšieho stupňa, ktoré sú viazané skutkovými zisteniami súdov nižšieho stupňa [§ 371 ods. 1 písm. i), text za bodkočiarkou, Trestného poriadku], nie je oprávnený skúmať ani meniť, nepovažoval za svojvoľné, či arbitrárne.

Pokiaľ krajský súd vyjadril svoj nesúhlas s právnym názorom najvyššieho súdu ohľadom nesprávnosti posúdenia konania obvineného ako zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona uvádzajúc, že vyhodnotiac celkové okolnosti skutku spočívajúce v opakovanom protrahovanom udieraní poškodenej do oblasti hlavy, ktoré bolo zavŕšené kopom do tváre, konanie obžalovaného nepoukazuje na jeho úmysel len mierne poškodenej ublížiť na zdraví, naopak poukazuje minimálne na uzrokovanie s ťažkou ujmom na zdraví v podobe poškodenia, napríklad oka, mozgu a podobne s tým, že pohyb nohou bez ohľadu na to, či sa jedná o kop spodnou časťou dolnej končatiny alebo kop kolenom smerom nadol, kde poškodená kľáčala, predpokladá vyššiu intenzitu, než len kontrolovaný jemný kopanček pri drogami potencovanom viacdennom a stupňovanom používaní násilia, k tomu je potrebné uviesť, že pluralita názorov má svoj význam a môže prispieť k správne mu výkladu právnych predpisov, avšak len za situácie, že prezentovaný názor je založený na logických argumentoch súladných so zákonom, ustálenou súdnou praxou a vykonaným dokazovaním, prípadne, pokiaľ sa odkláňa od ustálenej súdnej praxe, logicky presvedčivo vysvetľuje, prečo považuje doterajšiu ustálenú súdnu prax za prekonanú opierajúc sa o napríklad právnu teóriu, rozhodnutia medzinárodných súdnych inštitúcií, logické chyby v pôvodnom názore a podobne. To však nie je prípad prejednávanej veci a vyššie uvedeného „názoru“ krajského súdu.

Najvyšší súd už vo svojom zrušujúcom uznesení (spisovej značky 4Tdo/29/2022) zrozumiteľným spôsobom, a to s poukazom na dlhodobu ustálenú súdnu prax (napríklad R 13/1997, R 100/2001, R 24/2024, R 32/2007), vysvetlil, že vyjadrením zisteného skutkového stavu je skutok obsiahnutý v takzvanej skutkovej vete rozsudku, nie skutkové okolnosti uvedené v dôvodoch rozhodnutia, či vyplývajúce z vykonaného dokazovania, pokiaľ nie sú v skutkovej vete rozsudku obsiahnuté. Zároveň vysvetlil, že vychádzajúc z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda zistenie, či skutok zistený v napadnutom rozhodnutí (vyjadrený v skutkovej vete napadnutého rozhodnutia) bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone.

Pokiaľ krajský súd poukazoval na to, že obvinený mal byť potencovaný omamnými alebo psychotropnými látkami (zjednodušene „drogami“), k tomu je potrebné v prvom rade uviesť, že v skutku II. sa informácia o tom, že obvinený mal byť pod vplyvom „drog“, neuvádza, preto žiaden súd, a to ani krajský nemohol (ak chcel ustálený skutok správne právne posúdiť) na túto skutočnosť pri svojich úvahách o právnej kvalifikácii prihliadať. A aj keby tento údaj v skutku II. uvedený bol, aby mohol mať relevantný vplyv na správne právne posúdenie konania obvineného, v skutku by musela byť obsiahnutá informácia o akú konkrétne „drogu“ malo ísť a záver o tom, že takáto „droga“ u obvineného (s ohľadom na jej druh, užitie množstvo, uplynutie času od užitia poslednej dávky, skúsenosti obvineného s touto drogou a podobne) potencovala intenzitu násilia, by musela byť založená na znaleckom

dokazovaní, prípadne odbornom vyjadrení a podobne, keďže ide o odborné vedomosti, ktorými súd a ani krajský nedisponuje (poznámka - len pre ilustráciu napríklad heroín, marihuana naopak, podľa voľne dostupných verejne zdieľaných informácií, skôr jeho užívateľa utlmia ako povzbudia, navyše znalkyňa v prejednávanej veci konštatovala forenzne nevýznamný vplyv psychoaktívnych látok na konanie obvineného).

Obdobne tak najvyšší súd už vo svojom zrušujúcom uznesení s poukazom na dlhodobo ustálenú súdnu prax (R 16/1964, R 35k/1991, R5/1995 - III) vysvetlil za akých podmienok, pri zohľadnení akých faktorov obsiahnutých v skutkovej vete opierajúcich sa o vykonané dokazovanie je možné rozlíšiť, či úmysel obvineného smeroval k spôsobeniu „len“ ublíženia na zdraví alebo ťažkej ujmy (pre úplnosť sa žiada ešte uviesť, že Trestný zákon slovné spojenie „mierne ublíženie na zdraví“ nepozná) s tým, že na úmysel obvineného spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví je teda možné usudzovať na základe toho, akým (akej povahy) predmetom bolo naňho zaútočené, akým spôsobom bol predmet použitý, intenzita vedeného úderu/útoku, aké nebezpečenie pre napadnutého z útoku hrozilo, za akých okolností k útoku došlo (napríklad smer vedenia útoku, či použitia zraňujúceho predmetu, vzájomné postavenie útočníka a poškodeného).

Zo skutku II. tak ako ho ustálil súd prvého stupňa, s čím sa krajský súd bez výhrad stotožnil, plynie „len“, že obvinený poškodenú začal biť pästami do tváre aj po tele, a nohou ju kopol do hlavy, do tváre, do hornej čeľuste, kde jej vylomil zvyšky dvoch zubov a na treťom jej odbil bombu, čím jej spôsobil ranu na vnútornej časti lica a podliatiny pod očami a opuchy po tvári, ktoré si vyžiadali dobu liečenia do 7 dní bez trvalých následkov.

V popise skutku tak absentuje v prvom rade intenzita úderov, ale taktiež bližší popis „predmetu“, ktorým bola poškodená kopnutá - nohou, keďže je rozdiel, s ohľadom na možný spôsobený následok, či išlo o kopnutie bosou nohou alebo obutou a ak obutou, či v papučiach, teniskách, či inej mäkkej obuvi alebo naopak v pracovných topánkach s kovovou špičkou a podobne, keď navyše v popise skutku nie je ani uvedené, ktorou časťou nohy obvinený poškodenú kopol, nie je ďalej uvedené ani vzájomné postavenie útočníka a poškodenej a podobne, teda žiadne ďalšie okolnosti, ktoré by umožňovali na úmysel spôsobiť ťažkú ujmu usudzovať.

Pokiaľ krajský súd konštatoval, že poškodená kľáčala, k tomu je potrebné uviesť, že táto okolnosť v skutku II. uvedená nie je, preto pokiaľ by mal krajský súd snahu konanie obvineného ustálené v skutkovej vete pod bodom II. rozsudku okresného súdu správne právne ustáliť, nemohol na túto okolnosť prihliadať. Obdobne tak zo skutku II. vyplýva, že obvinený bil poškodenú „len“ 17. júla 2017, teda jeden deň, preto konštatovanie krajského súdu o viacdennom používaní násilia sa o skutkové zistenia zhrnuté v skutku II. neopiera (v skutku II. chýba odkaz na predchádzajúce konanie obvineného posúdené súdmi nižšieho stupňa ako samostatné konanie a samostatný trestný čin).

Z vykonaného znaleckého dokazovania nijakým spôsobom nevyplýva, že by pohyb nohou, bez ohľadu na to, či sa jedná o kop spodnou časťou dolnej končatiny alebo o kop kolenom smerom nadol, nevyhnutne (vždy) predpokladal vyššiu intenzitu, než len kontrolovaný „jemný kopanček“, ako to tvrdí krajský súd. Tento záver nezodpovedá ani bežným životným ľudským skúsenostiam, či všeobecne známym vedomostiam, keďže človek je nepochybne schopný kopnúť iného človeka, a to aj do hlavy, aj malou intenzitou.

Pokiaľ teda z opisu skutku II. nevyplýva intenzita kopnutia a nie je možné na ňu usudzovať ani zo spôsobeného následku, či použitého predmetu, je nutné v zmysle základnej zásady trestného konania „v pochybnostiach v prospech obvineného“ pripustiť priaznivejšiu alternatívu priebehu skutkového deja, teda že v prejednávanej veci naozaj išlo rečou krajského súdu o „jemný kopanček“, inak o kopnutie nohou malej intenzity, ktoré poškodenej nespôsobilo zranenie vyžadujúce si dobu liečenia presahujúcu 7 dní, či trvalé následky, pretože z opisu skutku II. nevyplývajú žiadne také skutkové okolnosti, na podklade, ktorých by bolo možné na úmysel obvineného spôsobiť poškodenej ťažkú ujmu na zdraví usudzovať (pre vyvodenie ktorého údaj o tom, že kopnutiu malej intenzity predchádzalo opakované bitie

päsťami do hlavy a tela, tiež s ohľadom na zásadu „v pochybostiach v prospech obvineného“, malej intenzity nestačí a keďže nohou bola poškodená zasiahnutá do čeľuste, niet podkladu pre konštatovanie ohrozenia oka a pre slabú intenzitu kopu niet podkladu pre konštatovanie ohrozenia mozgu).

Krajský súd teda svoj „názor“ o preukázaní úmyslu obvineného spôsobiť poškodenej ťažkú ujmu na zdraví oprel o skutkové okolnosti, ktoré v popise skutku II. absentujú (konanie obvineného pod vplyvom „drog“, kľáčanie poškodenej, viacdenné násilie), nijakým spôsobom nevysvetlil, prečo sa odkláňa pri formulovaní svojho názoru od dlhodobo ustálenej súdnej praxe ohľadom predpokladov, na základe ktorých je možné na úmysel obvineného spôsobiť ťažkú ujmu usudzovať, neuviedol o aký relevantný podklad (spôsobilý prekonať doterajšiu dlhodobo ustálenú súdnu prax) pri formulovaní tohto odlišného „názoru“ sa oprel a svoj vyššie uvedený „názor“ oprel o úvahu, že kopnutie nohou, vždy predpokladá vyššiu intenzitu, nemajúcu oporu vo vykonanom dokazovaní, ale ani vo všeobecne známych skutočnostiach, keď navyše z vykonaného dokazovania v prejednávanej veci (z výpovede znalca) vyplýva, že v prípade vysokej intenzity by kopnutie nohou do tváre zanechalo výraznejšie stopy, čo priamo vylučuje, aby v prejednávanej veci o kopnutie vyššou intenzitou išlo.

Úvaha krajského súdu o úmysle na strane obvineného spôsobiť poškodenej ťažkú ujmu na zdraví je tak na prvý pohľad, zjavne, nesprávna, nemajúca oporu v zistených skutkových okolnostiach, vo vykonanom dokazovaní a je zjavne, na prvý pohľad v rozpore s vyššie naznačenými princípmi zásady voľného hodnotenia dôkazov. Bolo preto vhodnejšie, aby krajský súd čas a energiu, ktoré vynaložil na kreovanie týchto zbytočných úvah, venoval príliehavejšiemu odôvodneniu právnej kvalifikácie konania obvineného podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona bez potreby jeho ďalšieho dovysvetľovania.

Obvinený J. J. teda skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nenaplnil, v dôsledku čoho Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto senát najvyššieho súdu jednomyseľne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.